

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 8Sfk/15/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7020200791
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Babiaková
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:7020200791.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Babiakovej (sudca spravodajca), zo sudkyne JUDr. Anity Filovej a sudcu JUDr. Rastislava Dluhoša, PhD., v právnej veci žalobcu: HCP - čerpacia technika s.r.o., so sídlom Szakkayho 1, 040 01 Košice, IČO: 36 217 166, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou VASIL' & partners, s.r.o., so sídlom Kupeckého 320/33, 040 01 Košice, IČO: 47 240 482, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 101414118/2020 zo dňa 9. septembra 2020, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Správneho súdu v Košiciach č. k. KE-7S/193/2020-58 zo dňa 30. októbra 2024, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietá.
- II. Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I.

Priebeh administratívneho konania

1. Daňový úrad Košice (ďalej len „správca dane“) rozhodnutím č. 100915720/2022 zo dňa 19. mája 2020 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) vyrubil spoločnosti HCP - čerpacia technika s.r.o. (ďalej len „žalobca“) rozdiel dane v sume 50,- EUR na dani z pridanej hodnoty (ďalej aj ako „DPH“) za zdaňovacie obdobie január 2018.

2. Správca dane neuznal žalobcovi uplatnené daňové výdavky z faktúr od dodávateľa SETLOS, s.r.o. v likvidácii (ďalej aj „dodávateľ“) za dodanie služieb (účtovnícke práce), ktoré mali byť realizované na základe zmluvy o spolupráci.

3. K deklaroványm službám správca dane uviedol, že žalobca o nich predložil iba faktúry a hoci spolupráca mala byť realizovaná na základe zmluvy o spolupráci, túto nepredložil. Konateľ žalobcu sa bližšie nevyjadril k poskytovaným službám. Tvrdil, že obchodné transakcie vybavovali jeho zamestnanci, dodávateľ si nepreveroval, avšak aktuálne už nespolupracujú, pričom nevedel, za akých okolností spolupráca vznikla. Správca dane poukázal aj na to, že počas daňovej kontroly bol dodávateľ nekontaktný, došlo u neho k predaju obchodného podielu, účtovná dokumentácia bola odovzdaná novému majiteľovi, ktorý bol tiež nekontaktný, za rok 2018 nepodal daňové priznanie ani na dani z príjmu právnických osôb a následne mu bola zrušená registrácia pre DPH. Správca dane preto uzavrel, že samotná existencia faktúry nie je dôkazom o reálnom dodaní služby, a preto konštatoval, že nebolo preukázané, že fakturované služby boli žalobcovi dodané deklaroványm dodávateľom.

4. Keďže žalobca v priebehu daňovej kontroly a ani počas vyrubovacieho konania nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by odstránil pochybnosti správcu dane o dodaní fakturovaných služieb dodávateľom, správca dane konštatoval, že žalobca nepreukázal splnenie hmotnoprávných podmienok podľa zákona

č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o DPH“), na ktoré sa bezpodmienečne viaže nárok na odpočítanie dane.

5. Žalovaný rozhodnutím č. 101414118/2020 zo dňa 9. septembra 2020 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“ alebo „rozhodnutie žalovaného“) prvostupňové rozhodnutie potvrdil, stotožniac sa s rozsahom správcom dane vykonaného dokazovania, z neho ustáleným skutkovým stavom a naň nadväzujúcim právnym posúdením veci.

6. Žalovaný poukázal na to, že zo spisového materiálu vyplýva, že správca dane za účelom objasnenia všetkých skutkových otázok vykonal aj vlastné šetrenie (preveroval dodávateľa žalobcu - skúmal zmeny sídla a organizačné zmeny v jeho štruktúre, kontaktoval dodávateľa, požiadal ho o vyjadrenie, kládol konateľovi žalobcu otázky o vyfakturovaných pleniach). Žalobca okrem predloženej faktúry vystavenej za účtovnícke práce nepredložil žiadne ďalšie dôkazy, a to napriek tomu, že konateľ žalobcu na ústnom pojednávaní dňa 17. februára 2020 uviedol, že predloží zmluvu o obchodnej spolupráci. Rozhodujúcim dôvodom nepriznania nároku na odpočet DPH žalobcovi neboli skutočnosti, ktoré nastali na strane žalobcovho dodávateľa (nekontaktnosť, prevod obchodného podielu, zmena konateľov, vstup do likvidácie, nedostupnosť účtovníctva), ale to, že sám žalobca nevedel vierohodným a nespochybniteľným spôsobom preukázať, že dodanie služby bolo uskutočnené tak, ako bolo deklarované. Konateľ žalobcu neuviedol ani elementárne skutočnosti o poskytnutých službách, nevedel uviesť, s kým jednal a dodávateľa si nepreveroval. Zo spisového materiálu žalovaný zistil, že tvrdenie žalobcu o predložení ďalších dokladov, napr. fotodokumentácie, nezodpovedajú realite. Preto dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nesplnil podmienky vyplývajúce z ustanovení § 49 a § 51 zákona o DPH na vznik nároku na odpočítanie dane.

7. Žalovaný skonštatoval, že žalobcom v odvolaní zmienená judikatúra Súdneho dvoja EÚ nie je pre daný prípad relevantná, pretože správca dane svoje závery nezaložil na účasti žalobcu na daňovom podvode, ale na nesplnení hmotnoprávných podmienok na priznanie práva na odpočet DPH. Z uvedeného dôvodu mu preto nevznikla povinnosť preukazovať žalobcovu vedomosť o podvode.

II.

Priebeh konania pred správny súdom a jeho rozhodnutie

8. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca správnu žalobu, ktorou žiadal zrušenie rozhodnutia žalovaného ako aj prvostupňového rozhodnutia a vrátenie veci správcom dane na ďalšie konanie.

9. Žalobca v žalobe namietal, že rozhodnutie žalovaného vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu, pričom sa podľa žalobcu svedomito a zodpovedne nezaoberal jeho argumentmi. Žalobca v žalobe vyjadril nesúhlas so závermi daňovej kontroly a tvrdil, že predložené faktúry a k nim priložené doklady predložené správcom dane preukazujú reálne dodanie a zrealizovanie služieb.

10. Argumentoval, že žalovaný svoje tvrdenia založil na výpovedi konateľa žalobcu, ktorý si nespomenul na presný dátum začatia spolupráce a meno zástupcu dodávateľa. Zdôraznil, že nekontaktnosť a absencia daňovej evidencie jeho dodávateľa mu nemôže byť na ťarchu, pričom poukazoval na judikatúru k podvodu na DPH a neskôr na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf/1/2011. Uviedol, že predajom tovaru jeho odberateľovi - spoločnosti U.S. Steel Košice, s.r.o. - preukázal dodanie tovaru aj od svojho dodávateľa. Zároveň žalobca opísal obchodné vzťahy s Družstvom Trentin, predmetom ktorých bola reklamná kampaň.

11. Správny súd v Košiciach (ďalej aj ako „správny súd“) rozsudkom č. k. KE- 7S/193/2020-58 zo dňa 30. októbra 2024 (ďalej aj ako „napadnutý rozsudok“) správnu žalobu zamietol.

12. Správny súd poukázal na žalobcovu odôvodnenie žaloby, obsahujúce mylné informácie a nekonzistentnú argumentáciu, ktorá navyše cieľila k dodávke tovarov a nie na dodanie účtovníckych služieb, napriek tomu, že bol kvalifikovane právne zastúpený. Správny súd sa stotožnil so závermi správnych orgánov, že žalobca nevedel vierohodne preukázať dodanie služby od deklarovaného dodávateľa, hoci mu na to správca dane poskytol dostatočný priestor. Žalobca neunesol dôkazné bremeno, pretože nepreukázal dodanie fakturovanej služby a preto mu odôvodnene správca dane nepriznal nárok na odpočet DPH.

III.

Kasačná sťažnosť a priebeh konania na kasačnom súde

13. Proti napadnutému rozsudku podal žalobca (ďalej aj „sťažovateľ“) kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“). Žalobca vytýkal správny súdu vadu nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré nemá

oporu v zistenom skutkovom stave. V kasačnej sťažnosti navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil správneému súdu na ďalšie konanie.

14. Sťažovateľ v podstatnom namietal, že:

- poskytol správcovi dane všetky požadované doklady (faktúry vrátane fotodokumentácie), prijaté plnenia ďalej použil pre účely svojej podnikateľskej činnosti, a to dodaním spoločnosti U. S. Steel Košice, s.r.o.;
- dôkazné bremeno nie je absolútne, najmä nemožno spravodlivo žiadať, aby daňové subjekty sledovali a kontrolovali výrobné a obstarávacie procesy u svojich dodávateľov; v prípade pochybností daňového úradu o tvrdeniach sťažovateľa a o ním predložených dôkazoch, má tento povinnosť vyvrátiť tvrdenia sťažovateľa a predložiť dôkazy;
- prípadná nekontaktnosť sťažovateľových dodávateľov a neexistencia alebo nedostupnosť ich účtovnej evidencie nemôže byť sťažovateľovi na ťarchu;
- dôkazné bremeno o podvodnom alebo zneužívajúcom konaní vo vzťahu k DPH je na správcovi dane;
- postup správneho súdu bol v rozpore s ustálenou judikatúrou slovenských aj európskych súdov a v rozpore s inými podobnými prípadmi (rozsudok sp. zn. KE-7S/67/2020 zo dňa 22. februára 2024, sp. zn. KE-8S/39/2020 zo dňa 26. marca 2024 a sp. zn. KE- 7S/68/2020 zo dňa 11. júla 2024), kde mal správny súd konštatovať, že správca dane nesie dôkazné bremeno, aby kvalifikovane spochybnil existenciu tovaru.

IV.

Posúdenie kasačného súdu

15. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „Najvyšší správny súd“ alebo „kasačný súd“), po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP) a je prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k názoru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

16. Kasačný súd zo svojej rozhodovacej činnosti zistil, že sa obdobnou vecou sťažovateľa zaoberal už vo veci sp. zn. 4Sfk/141/2022, sp. zn. 8Sfk/3/2023, sp. zn. 4Sfk/63/2023 a sp. zn. 4Sfk/6/2025. Ide síce o veci, ktoré sa týkali odlišných zdaňovacích období a aj iných dodávateľov (nielen spoločnosti SETLOS, s.r.o., o ktorú ide v tejto veci), avšak boli založené na obdobných skutkových zisteniach, obdobnom procesnom priebehu daňovej kontroly a vyrubovacieho konania, žalobné námietky ako aj rozsudky správneho súdu boli obdobné, rovnako ako kasačná argumentácia sťažovateľa.

17. Kasačný súd využívajúc postup podľa § 464 ods. 1 SSP preto poukazuje na odôvodnenie rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sfk/141/2022 zo dňa 25. apríla 2024, s ktorým sa stotožnil a neidentifikoval dôvody, pre ktoré by sa mal od relevantnej argumentácie odchýliť, preto uvádza jeho vybrané časti, ktoré sú aplikovateľné i na prejednávanú vec:

„20. Vychádzajúc z obsahu kasačnej sťažnosti bolo úlohou kasačného súdu vyjadriť sa v tejto konkrétnej veci k otázke dôkazného bremena v daňovom konaní, jeho obsahu, rozsahu a rozložení medzi kontrolovaný daňový subjekt (sťažovateľa) a správcu dane, ako aj ku skutočnostiam / dôvodom, pre ktoré správca dane sťažovateľovi odoprel (neuznal) požadovaný nárok na odpočet DPH.(...)“

23. Platí teda, že právo na odpočet možno odmietnuť priznať vtedy, ak sa nepreukáže splnenie jeho materiálnych podmienok, ale aj vtedy, ak sa preukáže (je nesporné) splnenie hmotnoprávných podmienok práva na odpočet dane a súčasne sa na základe objektívnych skutočností preukáže, že zdaniteľná osoba sa priamo podieľa na daňovom podvode, resp. vedela alebo mala vedieť, že sa dotknutým plnením podieľa na daňovom podvode deklarovaného dodávateľa alebo iného subjektu v reťazci dodaní (rozhodnutie SD EÚ vo veci Ferimet SL, C-281/20 zo dňa 11. novembra 2021, body 45 - 49). Zatiaľ čo dôkazné bremeno na preukázaní splnenia hmotnoprávných podmienok práva na odpočet či oslobodenia od DPH zaťažuje primárne daňový subjekt, resp. zdaniteľnú osobu uplatňujúcu si toto právo (rozhodnutie SD EÚ vo veci Kemwater ProChemie s. r. o., C-154/20 zo dňa 9. decembra 2021, bod 34), v prípade preukázania daňového podvodu je dôkazné bremeno prenesené najmä na daňový orgán, ktorý existenciu takéhoto konania musí dostatočne preukázať inak než len na základe domnienok (rozhodnutia SD EÚ vo veci Ferimet SL, C-281/20 zo dňa 11. novembra 2021, bod 54; vo veci Crewprint Kft, C-611/19 zo dňa 3. septembra 2020, body 37, 43).

24. K otázke dôkazného bremena pritom existuje početná a v zásade stabilná rozhodovacia prax kasačného súdu, vyjadrená napríklad v rozsudkoch sp. zn. 1Sžf/10/2015 zo dňa 3. februára 2016, sp. zn. 6Sžf/7/2016 zo dňa 27. septembra 2018, sp. zn. 5Sžf/15/2018 zo dňa 30. apríla 2019 a iné. Z ustanovenia § 24 ods. 1 daňového poriadku vyplýva, že z dôvodu ľahkej zneužitelnosti práva na odpočet DPH je dôkazným bremenom na preukázanie splnenia hmotnoprávných podmienok prioritne zaťažený práve daňový subjekt, ktorý si toto právo uplatňuje. Obchodné transakcie pritom nepostačujú deklarovať len po formálnej stránke (vystavenou faktúrou a zmluvou), predložené doklady musia byť

odrazom reálneho plnenia, ktoré v prípade vzniku pochybností preukazuje daňový subjekt. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane uznaný (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sžfk/1/2019 zo dňa 21. apríla 2020, bod 40, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov pod R 26/2021; sp. zn. 6Sžfk/20/2018 zo dňa 11. júna 2019, body 49 a 50, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov pod R 6/2020“.

25. Vyššie uvedené však neznamená, že dôkazné bremeno daňového subjektu je bezvýhradné, resp. neobmedzené (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžfk/40/2018 zo dňa 3. septembra 2019, bod 54). Dokazovanie v daňovom konaní a aj prenos dôkazného bremena medzi daňovým subjektom a správcou dane má svoje judikatúrou ustálené pravidlá. „Daňový subjekt má v daňovom konaní dve základné povinnosti: povinnosť tvrdiť a povinnosť svoje tvrdenia dokázať. Formálne sa obe tieto povinnosti realizujú tak, že daňový subjekt podá riadne vyplnené daňové priznanie (povinnosť tvrdiť), pričom spolu s ním predloží správcovi dane písomné doklady, ktoré je podľa právnych predpisov povinný viesť (dôkazná povinnosť). Takto si daňový subjekt splní svoje povinnosti v daňovom konaní, teda aj povinnosť dôkaznú. Ak však správca dane pri preverovaní uvedených písomných podkladov preukázateľne spochybní vierohodnosť, pravdivosť alebo úplnosť dôkazov predložených daňovým subjektom, potom možno konštatovať, že správca dane splnil svoju dôkaznú povinnosť a v takom prípade je opäť len na daňovom subjekte, či predložením alebo navrhnutím ďalších dôkazov vyvráti spochybenie jeho pôvodných dôkazov správcou dane. Týmto spôsobom dochádza v procese dokazovania v daňovom konaní k presúvaniu dôkazného bremena medzi správcou dane a daňovým subjektom, čo predstavuje praktické vyjadrenie kombinácie uplatňovania zásady vyhľadávacej a zásady prejednávacej.“ (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 377/2018 zo dňa 14. novembra 2018, bod 21; obdobne sp. zn. III. ÚS 401/09 zo dňa 16. decembra 2009)(“...)

27. Preskúmaním veci dospel kasačný súd k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Daňové orgány založili svoju argumentáciu v preskúmaných rozhodnutiach primárne na spochybení identity dodávateľov tovarov a služieb sťažovateľovi. Argumentácia zistením podvodného alebo zneužívajúceho konania a účasti sťažovateľa na ňom alebo vedomosti sťažovateľa o ňom z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia žalovaného nevyplýva. Z administratívneho spisu kasačný súd zistil, že za účelom preverenia skutočností uvedených vo faktúrach predložených sťažovateľom vykonal správca dane rôzne šetrenia najskôr na úrovni priamych deklarovaných dodávateľov sťažovateľa - SETLOS, s.r.o., RSD SYSTEM s.r.o., Družstvo Trentin, resp. Manula družstvo (viď bližšie body 3. až 6. tohto rozsudku) [pozn. kasačného súdu - v tu posudzovanej veci ide len o dodávateľa SETLOS, s.r.o.]. Keďže správcovi dane sa ani od jedného z deklarovaných dodávateľov sťažovateľa nepodarilo počas daňovej kontroly získať žiadne využiteľné informácie ohľadne preverovaných zdaniteľných plnení, pristúpil správca dane k získavaniu potrebných informácií z jemu dostupných evidencií a zistení iných správcov dane ohľadne dodávateľských subjektov (viď bod 8. tohto rozsudku) a súčasne aj priamo od sťažovateľa, resp. jeho konateľa. Z výsluchu konateľa sa však správca dane nedozvedel žiadne informácie s potenciálom upotrebitelnosti v procese verifikácie tvrdení sťažovateľa, nakoľko Ladislav Popovič (konateľ sťažovateľa) otázky správcu dane buď nevedel zodpovedať vôbec alebo poskytol len veľmi všeobecné informácie (viď bod 7. tohto rozsudku). Pochybnosti správcu dane boli založené najmä na nasledovných zisteniach:

- ani s jedným z dodávateľských subjektov sa správcovi dane nepodarilo nadviazať procesný kontakt za účelom preverenia tvrdení sťažovateľa. Zásilky doručované počas daňovej kontroly na aktuálne adresy dodávateľských subjektov podľa zápisov v obchodnom registri alebo doručované likvidátorom spoločností SETLOS, s.r.o. v likvidácii a RSD SYSTEM s.r.o. v likvidácii sa správcovi dane vracali ako nevyzdvihnuté (...) [pozn. kasačného súdu - v tu posudzovanej veci ide len o dodávateľa SETLOS, s.r.o.,],

- X. C. K. (podľa informácií finančnej správy splnomocnený zástupca spoločnosti SETLOS, s.r.o.) ako jediný zareagoval na korešpondenčné aktivity správcu dane, avšak oznámil správcovi dane iba to, že všetku účtovnú dokumentáciu spoločnosti odovzdal novému majiteľovi pri predaji spoločnosti,

- z informácií z iných konaní týkajúcich sa dodávateľských daňových subjektov správca dane zistil, že spoločnosť SETLOS, s.r.o. za rok 2018 nepodala daňové priznanie pre daň z príjmov právnických osôb a neskôr jej bola zrušená registrácia pre DPH (...),

- konateľ sťažovateľa nevedel správcovi dane uviesť mená ani jednej z osôb, s ktorými za dodávateľov jednal, tieto subjekty si žiadnym spôsobom nepreveroval, nebol v ich sídle, nevedel poskytnúť žiadne informácie k preprave tovarov, pričom jeho argumentácia sa zredukovala v podstate iba na prízvukovanie

faktu, že dodané tovary dodal ďalej svojmu odberateľovi - spoločnosti U. S. Steel Košice a že tovar bol skladovaný v prenajatom sklade spoločnosti BUBI GOLD s.r.o. Šaca (...)

28. Ak na základe vyššie uvedených zistení (opísané v bodoch 3. až 8. a 13. tohto rozsudku) správca dane pojal relevantné pochybnosti o identite dodávateľov tovarov a služieb z preverovaných faktúr (v predmetnej veci ide len dodanie služby, pozn. kasačného súdu) a zotrval na pozícii ich neodstránenia sťažovateľom, je potrebné takýto postup vyhodnotiť ako procesne korektný a logicky vyplývajúci z výsledkov dokazovania, ktorý podľa názoru kasačného súdu zodpovedá kritériám nastaveným aktuálnou rozhodovacou činnosťou Ústavného súdu SR (napr. IV. ÚS 86/2022, I. ÚS 259/2022, I. ÚS 247/2023). Rovnako, ak závery správcu dane v napadnutom rozsudku správny súd aproboval, nie je možné ho označiť za taký, ktorý je postihnutý vadou nesprávneho právneho posúdenia veci. Vo vzťahu k rozhodujúcej kasačnej námietke možno preto uzavrieť, že zistenia správcu dane, ktoré postupne nadobúdali v priebehu daňovej kontroly, spochybňujú hodnovernosť listinných dôkazov predkladaných sťažovateľom a procesne korektným spôsobom viedli k prenosu dôkazného bremena (v záujme obnovenia hodnovernosti listinných dôkazov) opätovne na sťažovateľa (napr. IV. ÚS 380/2021, rozsudok Najvyššieho správneho súdu sp. zn. 1Sžfk/10/2022 zo dňa 24.02.2022, publikovaný v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pod č. 18/2022). Sťažovateľ dôvodné pochybnosti správcu dane nevyvrátil, neoznačil žiadne ďalšie relevantné dôkazy na ich vyvrátenie (napr. mená konkrétnych svojich zamestnancov, ktorí mali obchody s dodávateľskými subjektmi dojednávať alebo preberať dodaný tovar), a preto je dôvodný záver, že neunesol v daňovom konaní dôkazné bremeno. Argumentácia, komu sťažovateľ následne dodal tovar nadobudnutý od svojich dodávateľov, nemá pri hľadaní odpovede na sporné otázky právnu relevanciu.

29. Pre úplnosť kasačný súd konštatuje, že dôkazné bremeno, ktorým bol sťažovateľ v predmetnom daňovom konaní zaťažený, nepovažuje za neprimerané. Vznesené dôvodné pochybnosti sa týkali len vzťahov a okolností medzi sťažovateľom a jeho deklarovateľmi, prípadne účtovných dokladov nimi vystavených. Išlo teda o okolnosti a skutočnosti priamo v dispozičnej sfére sťažovateľa. Kasačný súd zastáva názor, že od sťažovateľa možno spravodlivo požadovať, aby vedel vysvetliť, preukázať (či už predložením alebo aspoň označením konkrétnych dôkazov) podstatu ním realizovaného obchodného vzťahu a mechanizmus dodania tovaru či služieb.

30. Kasačný súd pripomína, že pri posudzovaní ne/splnenia podmienok vzniku nároku na odpočet DPH pre prípad nepreukázania identity dodávateľa môže byť relevantná tiež otázka, či vzhľadom na skutkové okolnosti daného prípadu nie sú k dispozícii údaje potrebné k overeniu toho, či mal skutočný dodávateľ (teda nie dodávateľ uvedený na faktúre) postavenie platcu DPH, pričom v tomto smere dôkazné bremeno zaťažuje sťažovateľa. K uvedenému poukazuje kasačný súd na rozsudok SD EÚ z 9. decembra 2021 vo veci C-154/20, Kemwater ProChemie, bod 43: „Smernica Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty sa má vykladať v tom zmysle, že uplatnenie práva na odpočítanie dane z pridanej hodnoty (DPH) zaplatenej na vstupe sa má nepriznať bez toho, aby daňový úrad musel preukázať, že zdaniteľná osoba sa dopustila podvodu na DPH alebo že vedela, alebo mala vedieť, že uvádzané plnenie, na ktorom sa zakladá právo na odpočítanie dane, bolo súčasťou takéhoto daňového podvodu, ak v prípade, že tento skutočný dodávateľ tovaru alebo poskytovateľ služieb nebol identifikovaný, táto zdaniteľná osoba nepredloží dôkaz o tom, že tento dodávateľ alebo poskytovateľ mal postavenie zdaniteľnej osoby, pokiaľ vzhľadom na skutkové okolnosti a napriek dôkazom poskytnutým touto zdaniteľnou osobou chýbajú údaje potrebné na overenie, či skutočný dodávateľ alebo poskytovateľ mal toto postavenie.“ V danom prípade sťažovateľ konštantne tvrdil, že tovary a služby mu boli dodané práve ním deklarovateľmi (SETLOS, s.r.o., RSD SYSTEM s.r.o. a Družstvo Trentin; [pozn. kasačného súdu - v tu posudzovanej veci ide len o dodávateľa SETLOS, s.r.o.,]. Existencia iných zdaniteľných osôb v pozícii skutočných dodávateľov nevyplývala ani z vykonaného dokazovania, a preto skutkové okolnosti daného prípadu nesmerovali k tomu, že zdaniteľné plnenia uvedené na sporných faktúrach dodal za (niektorého alebo všetkých) deklarovateľov iný dodávateľ, ktorý mal postavenie platcu DPH.“

18. Kasačný súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s argumentáciou uvedenou v rozhodnutí sp. zn. 4Sfk/141/2022 zo dňa 25. apríla 2024 a z tohto dôvodu aj v tu prejednávanej veci vyhodnotil kasačné námietky sťažovateľa ako nedôvodné. Súčasne dáva do pozornosti, že ústavná sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sfk/141/2022 zo dňa 25. apríla 2024 bola odmietnutá ako zjavne neopodstatnená uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 57/2025 zo dňa 30. januára 2025.

Záver

19. Sumarizujúc vyššie uvedené kasačný súd uzatvára, že nezistil dôvodnosť kasačných námietok sťažovateľa. Rozsudok správneho súdu vychádzal zo správneho právneho posúdenia veci, preto kasačnú sťažnosť sťažovateľa postupom podľa § 461 SSP zamietol ako nedôvodnú.

20. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že účastníkom kasačného konania právo na ich náhradu nepriznal. Sťažovateľ v kasačnom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov kasačného konania prislúcha len v prípadoch, ak to možno spravodlivo požadovať a po splnení zákonom stanovených podmienok len výnimočne (§ 168 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP), čo podľa obsahu súdneho spisu nenastalo.

21. Toto rozhodnutie prijal senát kasačného súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.